

Sygn. akt: WZ 24/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie kpt. rez. R. G. skazanego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 listopada 2005 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Wojskowej w dniu 12 listopada 2014 r. zażalenia kpt. rez. R. G. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2014 r., o nieuwzględnieniu wniosku skazanego o umorzenie w całości lub w części spłaty środka karnego - przepadku środków pieniężnych

p o s t a n o w i ł

zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 listopada 2005 r., kpt. rez. R. G. został skazany za popełnienie przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 228 § 6 k.k. w zw. z art. 228 § 4 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i innych na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka. W wyroku tym orzeczono również na podstawie art. 44 § 1 k.k. środek karny w postaci przepadku 150 000 złotych zdeponowanych na rachunku bankowym w P. SA.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 kwietnia 2006 r. W toku postępowania wykonawczego wykonanie środka karnego w postaci zapłaty 150 000 złotych rozłożono, na wniosek skazanego, na dwie raty po 75 000 zł każda. Skazany uiścił pierwszą ratę w pełnej wysokości. Przed upływem terminu do zapłaty drugiej raty wniósł o umorzenie spłaty w całości lub w części drugiej raty orzeczonego przepadku, podnosząc trudną sytuację rodzinną i materialną.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 16 września 2014 r. nie uwzględnił wniosku skazanego. W uzasadnieniu podniesiono, że nie zaistniały przesłanki wskazane w treści art. 51 § 1 k.k.w. Wskazano, że skazany od kwietnia 2006 r. miał świadomość konieczności spełnienia ciążącego na nim obowiązku- orzeczonego przepadku kwoty pieniędzy zdeponowanej na rachunku bankowym. Podkreślono też, że sytuacja rodzinna i materialna rodziny skazanego jest tego rodzaju, że możliwe jest wykonanie orzeczenia sądu w zakresie finansowego środka karnego.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany, zarzucając błędną ocenę możliwości wykonania orzeczenia o przepadku i wniósł o zmianę postanowienia przez umorzenie w całości lub w części spłaty środka karnego – przepadku środków pieniężnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 51 § 1 k.k.w. jeżeli skazany, z przyczyn od niego niezależnych, nie uiścił grzywny, a wykonanie tej kary w innej drodze okazało się niemożliwe lub niecelowe, sąd może, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, grzywnę umorzyć w części, zaś wyjątkowo – również w całości. Przepis ten stosuje się, z mocy art. 206 § 2 i § 3 k.k.w. w przypadku wykonania orzeczenia o przepadku kwoty pieniężnej. W tej sprawie wyrok w odniesieniu do kpt. rez. R. G. uprawomocnił się 4 kwietnia 2006 r. Zatem od tego dnia skazany miał świadomość istnienia obowiązku wykonania wyroku w zakresie orzeczonego przepadku określonej kwoty pieniężnej zdeponowanej na rachunku bankowym należącym do skazanego. W toku postępowania wykonawczego ustalono, że na rachunku tym brak jest środków pieniężnych. Skazany w zażaleniu podniósł, że oprócz pierwszej raty przepadku w wysokości 75 000 zł, był zobowiązany do uiszczenia innych zobowiązań finansowych na kwotę około 200 000 złotych i zobowiązania te

wypełnił. Podnieść jednak należało, że z mocy wskazanego prawomocnego wyroku skazany był zobowiązany do uiszczenia 10 000 złotych grzywny oraz kwoty 150 000 złotych tytułem przepadku korzyści bezpośrednio pochodzącej z przestępstwa. Zatem zobowiązania przekraczające uiszczoną pierwszą ratę orzeczonego przepadku oraz grzywnę, to nie należności sądowe, które powinny zostać zaspokojone w pierwszej kolejności, a wydatki poniesione z inicjatywy skazanego, pozostające w związku z wszczętym przeciwko niemu postępowaniem karnym. Uwzględniając tę okoliczność oraz jego sytuację rodzinną i materialną, którą Sąd pierwszej instancji zanalizował szczegółowo i prawidłowo, stwierdzić należało, że w przypadku skazanego nie wystąpiły, jak to słusznie wywiedziono w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, ustawowe przesłanki warunkujące możliwość umorzenia przypadającej do spłaty kwoty pieniężnej tytułem wykonania orzeczonego przepadku.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.